

“ORGANI(ZIRANA)ZOVANA ANARHIJA”

Sabahudina Hadžialića

**Dobre namjere u dijalogu s alter egom
Svjedok beznada u beznadu
Alternativac, ljutiti neosvetnik**

Izvodi...

“...Hadžialić, možda nesvjesno, ali s premoćnim pravom, vapi, zahtijeva, nalaže buđenje društvene intelektualne svijesti, a kako je nema, ne preostaje mu drugo nego, onda, pobijati i moju premisu o potrebi “dodatne količine vremena” za dozrijevanje. Bosna to vrijeme jednostavno nema! A on voli Bosnu! Uz činjenicu o nemanju vremena i ovu, o njegovoj ljubavi, sve drugo pada u vodu....

...Pa ipak, ma koliko bio nesklon arhaičnom izričaju, pseudo-pjesničkim sklopovima i ekvilibristici zasnovanoj na, danas, nelogičnom redanju riječi, i možda, pretjeranoj uporabi aorista i pluskvamperfekta, zbog čega nerijetko ratovah s Hadžialićem, da uporabim njegov način pisanja – dakle jedan aorist kao prošlo nesvršeno vrijeme, redovito, *pa i sad, priznajem da taj čovjek – Hadžialić, posjeduje tananu žicu skovanu za prenošenje iste takve misli, analitička ukrštanja i, kao rezultante, dobivanje petog kuta sagledavanja stvarnosti.*

...Stoga, a nakon svega, stoji bol u Hadžialićevim opservacijama i konstatiranjima. Sve što piše je dijagnosticiranje stanja Bosne i Hercegovine, njenog manje ili više svjesnog čovjeka, ustanovljenje bolesti od nemoći njenog intelektualca, ali i kritika nesprenosti za idejno nepreuzimanje idejnog vodstva upravo umom nabildanog *zoo politikona*. Ne miri se ovaj pisac s takvim stanjem, njegova kritika je oštra i principijelna, a oštrica je uvijek postavljena na sliku misli što je počesto volim zavrtjeti na činjenici **da se ne voli država – ljubi se zemlja!** A Bosna, kao zemlja, valjda ništa ne ište do same ljubavi. Čiste ljubavi. Da bi njenim žiteljima, samim tim i njoj, bilo bolje...

...Dječaćki naivan, pun pelinove gorčine nad sudbinom Bosne, uvjeren u svoje razložno, a k tomu i potrebno, okretanje, kulturnoj javnosti u širem smislu, s vapijućim zovom na buđenje i svjesnost, Hadžialić sam govori o manipulaciji ljudskim dušama. Nije li prenaivno? Nije! Svjestan je poodavno prošlog, odnosno propuštenog trenutka kultno-kulturno-intelektualnog buđenja, ako hoćete i obračuna s pseudo intelektualizmom. Bio je potreban dešavanjem, ali i, kasnije, dubokim tragom. Nije nikakvog otiska bilo, kao ni događaja sama. Hadžialić nije Krleža i nema snagu, i ne može je ni imati, za krležijanski sukob kakav je bio onaj na književnoj ljevici monarhističke Jugoslavije s kraja tridesetih godina prošlog vijeka. Vrijedi li podsjećanja da je i taj onojugoslavenski sukob bio katarza za narastanje kulturalne zrelosti potrebne za narastanje za vodstvo u jednom novom, nastupajućem revolucionarnom kvalitetu? Na takvom zahtjevu BiH je bila i ostala mrtva...

...Da li je pisac zaboravio prapočetak? Ni govora! Iako to nigdje nije napisao, isijava njegova svijest da ova zemlja, za poviješću kaska bar stotinjak i kusur godina. Točnije, nalazi

Sead Čerkez: "Sa Une", akvarel

se u 1848, u sjeni onda narastajuće industrijske revolucije. A ni industriju nema. Ni radništva, ni njegovog buđenja, ni radničke svijesti. Kako će s novim feudalizmom u kulturnu svijest kapitalizma? Pogotovo bez već rečenih vođa. Nije umrla sintagma da su u revolucionarnim previranjima intelektualci zahuktavači mašine za kretanje unaprijed, a društveni balast tek nakon nadgradnje ustanovljenog sistema. Zna to Hadžialić i na toj činjenici, a nije ni potrebno da se zaludu ne iscrpljuje. Ali vapi, i sebe nudi, za početak pokretanja. Ovo njegovo je oštra kritika zaspalog, odumrlog ili smrti, bez borbe, prepuštenog uma...

...Vrijedi čitati, a to znači i tiskati u ime – očaja.

Nije Hadžialić zaludu napisao:

"ANIVOGECREH I ANSOB".

A i drugo, naopačke. Pa ni to ne pomaže. Možda sam nemilosrdan, ali je ovako. Ali je, u cjelini, i dobro. Sve se vidi, i slabost i snaga i valjanost, kroz **nevinost i naivnost, uz vjerovanje u samozaštitu**, upravo u ulomku ovog njegovog djela:

"...Bezbrizno uranjajući u snove, sanjajući svakodnevnu moru surovih budjenja. Ovako više ne može. Jednostavno, ne može...I ne znam odgovor na pitanje KAKO prevazići sve ovo.

Možda ti znaš, vrli čitaoče?

A,

...krhko je znanje....Balkansko..."...

MILAN PEKIĆ